Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2026)0271

Wspólny komunikat w sprawie pomocy humanitarnej (JOIN(2026)0025)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2026 r. w sprawie wspólnego komunikatu o pomocy humanitarnej (JOIN(2026)0025) (2026/2734(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 27 maja 2026 r. pt. „Obrona wartości, stymulowanie reform, wywieranie wpływu: operacje humanitarne UE w zmieniającym się porządku światowym” (JOIN(2026)0025) („wspólny komunikat o pomocy humanitarnej”), a także towarzyszące mu wspólne dokumenty robocze dotyczące strategicznego podejścia do unijnej dyplomacji humanitarnej (SWD(2026)0312), zintegrowanego podejścia do niestabilności (SWD(2026)0313) oraz łańcuchów dostaw pomocy humanitarnej (SWD(2026)0314),

– uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) z dnia 31 października 2000 r. oraz dziewięć kolejnych rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ na temat kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,

– uwzględniając pytanie do Komisji dotyczące wspólnego komunikatu o pomocy humanitarnej (JOIN(2026)0025) (O-000026/2026 – B10-0013/2026),

– uwzględniając art. 142 ust. 5 i art. 136 ust. 2 Regulaminu,

– uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rozwoju,

A. mając na uwadze, że potrzeby humanitarne szybko rosną i przewyższają dostępne środki finansowe; mając na uwadze, że obecnie ponad 300 mln osób potrzebuje pomocy humanitarnej; mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych ogłosiła globalny apel o 33 mld USD i zamierza przeznaczyć te środki na objęcie pomocą 135 mln osób w 50 państwach w 2026 r.; mając na uwadze, że analogiczny apel ONZ w 2025 r. przyniósł jedynie 12 mld USD, co

stanowi najniższy poziom finansowania od dziesięciu lat[1];

B. mając na uwadze, że naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego osiągają alarmującą skalę i obejmują celowe ataki na ludność cywilną oraz zabójstwa ludności cywilnej, niszczenie infrastruktury krytycznej, takiej jak szkoły i szpitale, powszechną przemoc seksualną, rekrutowanie dzieci do działań zbrojnych, ataki na personel organizacji humanitarnych i personel medyczny, przymusowe wysiedlenia, stosowanie głodu jako metody prowadzenia wojny oraz celowe ograniczanie dostępu pomocy humanitarnej i wykorzystywanie go jako narzędzia walki;

C. mając na uwadze, że działania te naruszają zobowiązania wynikające z międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2286 (2016) i nr 2417 (2018); mając na uwadze, że pomocy humanitarnej nigdy nie wolno wykorzystywać do celów innych niż humanitarne oraz że musi ona docierać do potrzebującej ludności cywilnej bez przeszkód i jakiejkolwiek dyskryminacji, z pełnym poszanowaniem międzynarodowego prawa humanitarnego;

D. mając na uwadze, że ograniczenia dostępu, w tym przeszkody biurokratyczne, ograniczenia swobody przemieszczania się i ingerencja stron konfliktów, w coraz większym stopniu utrudniają podmiotom działającym w dziedzinie pomocy humanitarnej dotarcie do ludności dotkniętej kryzysami;

E. mając na uwadze, że Biuro ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA) zainicjowało proces resetu humanitarnego obejmujący cały system, aby zwiększyć sprawność i skuteczność światowego systemu pomocy humanitarnej;

F. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie zapewniają największą część światowego finansowania pomocy humanitarnej[2];

G. mając na uwadze, że łańcuchy dostaw pomocy humanitarnej – od zamówień po dostarczenie pomocy odbiorcom końcowym – odpowiadają za nawet 80 % całkowitych wydatków na pomoc humanitarną na świecie;

H. mając na uwadze, że po wstrząsach z ostatnich pięciu lat niestabilność na świecie utrzymuje się na poziomie zbliżonym do

---

1 Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej, Globalny przegląd pomocy humanitarnej z 2026 r., https://humanitarianaction.info/document/global-humanitarian-overview-2026.

2 Rada Europejska i Rada, „Pomoc humanitarna”, https://www.consilium.europa.eu/en/policies/humanitarian-aid/.

najwyższego w historii[3];

I. mając na uwadze, że konflikt, zmiana klimatu i czynniki gospodarcze stanowią trzy główne przyczyny wzrostu potrzeb humanitarnych, pogłębiają brak bezpieczeństwa żywnościowego, nasilają przymusowe wysiedlenia i zagrożenia dla zdrowia oraz zwiększają częstotliwość i skalę katastrof; mając na uwadze, że wzrost poziomu mórz może stanowić egzystencjalne zagrożenie dla małych rozwijających się państw wyspiarskich, które należą do państw najbardziej narażonych na skutki zmiany klimatu, a to prowadzi do zwiększenia potrzeb w zakresie pomocy humanitarnej i działań na rzecz gotowości;

J. mając na uwadze, że w czasie konfliktów i kryzysów istniejące wcześniej nierówności płci często się pogłębiają, w wyniku czego kobiety i dziewczęta, zwłaszcza te znajdujące się w trudnej sytuacji wynikającej z nakładających się czynników, są w nieproporcjonalnym stopniu dotknięte konfliktami, przymusowymi przesiedleniami, przemocą ze względu na płeć oraz wykluczeniem z dostępu do usług ratujących życie i z procesów decyzyjnych; mając na uwadze, że udział dwustronnej pomocy humanitarnej ukierunkowanej na realizację celów związanych z równouprawnieniem płci był historycznie niski, a w ostatnich latach jeszcze się zmniejszył i w okresie 2021–2022 utrzymał się na poziomie 17 %[4]; mając na uwadze, że organizacje kierowane przez kobiety otrzymują jedynie 0,4 % dwustronnej pomocy kierowanej do państw niestabilnych[5];

K. mając na uwadze, że przymusowe wysiedlenia osiągają bezprecedensową skalę oraz że znaczna część uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych na świecie przebywa w państwach o niskich dochodach i państwach niestabilnych, a to coraz bardziej obciąża system pomocy humanitarnej i usługi w zakresie ochrony;

Ochrona – przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego i zasad humanitarnych, ochrona ludności cywilnej i pracowników organizacji humanitarnych oraz opracowanie wspólnej strategii dyplomacji humanitarnej

1. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania dotyczące międzynarodowego prawa humanitarnego oraz humanitarnych zasad humanitaryzmu, bezstronności, neutralności i niezależności, przedstawione we wspólnym komunikacie o pomocy humanitarnej;

---

3 Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), „States of Fragility 2025” [Stany niestabilności 2025], OECD Publishing, Paryż, 2025, https://doi.org/10.1787/81982370-en.

4 OECD, „Development Finance for Gender Equality 2024” [Finansowanie rozwoju na rzecz równouprawnienia płci 2024], OECD Publishing, Paryż, 2024,https://doi.org/10.1787/e340afbf-en.

5 Sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa z dnia 5 września 2025 r.

przypomina, że zwyczajowe międzynarodowe prawo humanitarne wiąże wszystkie strony konfliktu zbrojnego; stanowczo potępia utrudnianie dostarczania pomocy humanitarnej; zdecydowanie sprzeciwia się dostarczaniu pomocy humanitarnej w celu realizacji celów wojskowych oraz upolitycznianiu pomocy humanitarnej przez poważne ograniczanie dostępu do pomocy ratującej życie, gdyż podważa to podstawowe zasady humanitarne;

2. wzywa Komisję, by w ramach polityki zewnętrznej potępiała lekceważenie międzynarodowego prawa humanitarnego i konsekwentnie pociągała do odpowiedzialności podmioty, które dopuszczają się jego naruszeń;

3. wzywa Komisję, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państwa członkowskie do wzmocnienia działań na rzecz ochrony przestrzeni humanitarnej, zapewnienia przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego i zasad humanitarnych, wzmocnienia mechanizmów rozliczalności, zaradzenia lukom w monitorowaniu naruszeń, np. przez gromadzenie danych i projekty takie jak „IHL in Focus” [Międzynarodowe prawo humanitarne w centrum uwagi], oraz powstrzymania się od partnerstw, które osłabiałyby te zasady;

4. wzywa Radę, Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz państwa członkowskie, by nadal zapewniały, aby środki ograniczające i praktyki bankowe polegające na ograniczaniu ryzyka umożliwiały prowadzenie operacji humanitarnych zgodnie z zasadami, w tym przez systematyczne włączanie i stosowanie skutecznych, jasnych i operacyjnych stałych wyłączeń i zabezpieczeń humanitarnych we wszystkich odpowiednich środkach ograniczających, w oparciu o stałe wyłączenie ustanowione rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2664 (2022);

5. podkreśla, że w przypadku gdy UE finansuje i dostarcza pomoc humanitarną mającą na celu ratowanie życia i zapobieganie głodowi, a państwo spoza UE utrudnia lub blokuje jej dostarczanie, UE musi wykorzystać wszelkie dostępne jej środki polityczne, dyplomatyczne, prawne i gospodarcze, aby zapewnić natychmiastowy i niezakłócony przepływ tej pomocy oraz zagwarantować, że dotrze ona do ludności w potrzebie; wzywa Komisję i ESDZ do systematycznego podnoszenia kwestii takiego utrudniania na najwyższym szczeblu politycznym oraz do podjęcia wszelkich niezbędnych środków przeciwko państwom, podmiotom lub osobom odpowiedzialnym za utrudnianie, aby zapewnić natychmiastowe i niezakłócone dostarczanie pomocy humanitarnej;

6. wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia dla środków bezpieczeństwa służących ochronie pracowników organizacji humanitarnych, m.in. przez programy szkoleniowe, zwłaszcza dla personelu miejscowego, oraz przez opracowanie wspólnych minimalnych norm

bezpieczeństwa dla społeczności humanitarnej, zwiększenie koordynacji w zakresie bezpieczeństwa i dostępności krytycznych danych dotyczących bezpieczeństwa, łączenie zasobów bezpieczeństwa i opracowywanie wspólnych inicjatyw z partnerami humanitarnymi, także w odniesieniu do nowych zagrożeń, takich jak dezinformacja; wzywa Komisję, by przekształciła inicjatywę ochrony pracowników pomocy „Protect Aid Workers” w stały program globalny z odpowiednim finansowaniem;

7. wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia dla usług w zakresie zdrowia psychicznego i wsparcia psychospołecznego dla pracowników organizacji humanitarnych, zwłaszcza personelu miejscowego, ze względu na wysoki poziom stresu i traumy związany z operacjami humanitarnymi;

8. w najostrzejszych słowach potępia wzrost liczby ataków na pracowników organizacji humanitarnych i ich zabójstw na obszarach konfliktów; przypomina państwom o ich obowiązku poszanowania i ochrony personelu niosącego pomoc humanitarną oraz przypomina, że umyślne ataki na personel uczestniczący w misji pomocy humanitarnej stanowią zbrodnie wojenne; zdecydowanie potępia stosowanie taktyki podwójnego uderzenia, udokumentowanej np. w konfliktach w Ukrainie, Strefie Gazy i Libanie, gdzie po pierwszym ataku następuje kolejny atak lub kolejne ataki, które są często wymierzone w ludność cywilną i ratowników, w szczególności pracowników organizacji humanitarnych, i które mogą stanowić zbrodnię wojenną; wzywa Komisję i państwa członkowskie do jednoznacznego potępiania zabójstw pracowników organizacji humanitarnych oraz do inwestowania w prowadzenie dochodzeń i ściganie sprawców;

9. wzywa Komisję, ESDZ, delegatury Unii, specjalnych przedstawicieli UE i państwa członkowskie, aby w ramach podejścia „Drużyna Europy” pracowały nad wspólną strategią UE w zakresie dyplomacji humanitarnej, w ścisłych konsultacjach z podmiotami działającymi w dziedzinie pomocy humanitarnej, w tym z partnerskimi międzynarodowymi organizacjami pozarządowymi; podkreśla, że skuteczna dyplomacja humanitarna powinna być dostosowana do konkretnej sytuacji, oparta na danych oraz bazować na lokalnie zakorzenionym rzecznictwie i wiedzy fachowej, a także na systematycznym dialogu z lokalnymi i krajowymi partnerami humanitarnymi oraz podmiotami pierwszej linii w terenie, w tym lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i organizacjami praw kobiet, które często znajdują się na pierwszej linii reakcji humanitarnej;

10. podkreśla, że skuteczna i wydajna dyplomacja humanitarna wymaga wzmocnienia koordynacji między wszystkimi właściwymi podmiotami humanitarnymi i politycznymi oraz wykorzystania wszystkich możliwych narzędzi dyplomatycznych, w tym punktów kontaktowych

ds. dyplomacji humanitarnej i ukierunkowanych strategii komunikacyjnych, aby zwiększyć zdolność UE do ochrony przestrzeni humanitarnej w konfliktach zbrojnych oraz występowania przeciwko naruszeniom międzynarodowego prawa humanitarnego;

11. podkreśla potrzebę wzmocnienia zdolności UE do monitorowania i dokumentowania naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego, np. przez wsparcie niezależnych mechanizmów rozliczalności i współpracę z międzynarodowymi organami dochodzeniowymi;

12. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do wzmocnienia rzecznictwa i wsparcia dla sektora ochrony jako centralnego elementu operacji humanitarnych oraz dla równouprawnienia płci; wyraża zaniepokojenie gwałtownym wzrostem liczby ataków na pracowników organizacji humanitarnych, personel medyczny i infrastrukturę humanitarną, a także nasileniem przemocy ze względu na płeć, w tym przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych, w sytuacjach wymagających pomocy humanitarnej[6]; wzywa Komisję, ESDZ, delegatury Unii i państwa członkowskie, aby umieściły kobiety i dziewczęta w centrum działań na rzecz gotowości i reakcji humanitarnej, przyjęły podejście sprzyjające włączeniu społecznemu oraz wzmocniły pełne wdrażanie Agendy ONZ dotyczącej kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, w tym środki ochrony kobiet i dziewcząt przed przemocą ze względu na płeć, a także wzmocniły pełny, równy i znaczący udział kobiet na wszystkich etapach procesów pokojowych, w tym w reakcjach humanitarnych i działaniach służących odbudowie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeznaczania 5 % ich oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) w sytuacjach niestabilności na organizacje kierowane przez kobiety i organizacje praw kobiet za pośrednictwem elastycznego i długoterminowego finansowania, ze względu na ważną rolę, jaką kobiety budujące pokój i organizacje kierowane przez kobiety odgrywają w ramach powiązania między aspektami humanitarnymi, rozwojowymi i pokojowymi – zarówno jako służby interwencyjne w kryzysach humanitarnych, jak i jako podmioty budujące pokój, mediatorzy i podmioty działające na rzecz rozwoju w swoich społecznościach; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wzmocni swoje zaangażowanie na rzecz opieki w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz praw reprodukcyjnych w kontekście humanitarnym, w tym za pośrednictwem programu SHIELD (Zdrowie seksualne i reprodukcyjne w sytuacjach nadzwyczajnych i godne życie), oraz zwraca się do Komisji o przydzielenie na ten program wystarczających środków finansowych;

Skuteczność – wspieranie reformy humanitarnej ukierunkowanej na ludność oraz zwiększanie skuteczności i wydajności

---

6 Sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ na temat przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych z dnia 21 kwietnia 2026 r.

reagowania humanitarnego

13. głęboko ubolewa nad światowym kryzysem finansowania pomocy humanitarnej i rozwoju oraz nad decyzją kilku kluczowych darczyńców, w tym kilku państw członkowskich UE, o ograniczeniu budżetów pomocowych; wzywa państwa członkowskie do podjęcia wiarygodnych działań na rzecz realizacji wspólnego zobowiązania UE do przeznaczania 0,7 % dochodu narodowego brutto na ODA, z czego 10 % powinno przypadać na operacje humanitarne;

14. wyraża zaniepokojenie, że nasilająca się rywalizacja geopolityczna i zmieniające się priorytety darczyńców mogą odwrócić uwagę i przekierować zasoby z państw najsłabiej rozwiniętych i najbardziej niestabilnych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do stosowania przejrzystych kryteriów opartych na potrzebach przy przydzielaniu pomocy humanitarnej oraz do zapewnienia wystarczającego i trwałego finansowania kryzysów, które od dawna pozostają zaniedbane i niedofinansowane;

15. z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji na rzecz zwiększenia efektywności pomocy i poprawy jakości finansowania pomocy humanitarnej w kontekście procesu resetu humanitarnego ONZ oraz nadania priorytetu osobom najbardziej potrzebującym; podkreśla, że oprócz skali pomocy kluczowe znaczenie mają jakość i rozliczalność unijnej pomocy humanitarnej oraz że reformy humanitarne muszą opierać się na potrzebach, koncentrować się na osiąganiu rezultatów oraz zwiększać skuteczność i rzeczywisty wpływ działań; zaznacza jednak, że proces ten nie może sprowadzać się wyłącznie do ograniczania kosztów kosztem udzielania pomocy zgodnie z zasadami humanitarnymi i w oparciu o potrzeby; apeluje, aby Komisja opowiadała się za ponownym inwestowaniem oszczędności uzyskanych w ramach procesu resetu humanitarnego w działania humanitarne prowadzone na pierwszej linii, zamiast ograniczać ogólny poziom pomocy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, aby wszelkie podejmowane przez nie reformy humanitarne były ukierunkowane na ludność i uwzględniały perspektywę płci przez dostosowanie finansowania, wymogów dotyczących zgodności i procesów reform do celów w zakresie jakości, lokalizacji oraz rozliczalności wobec ludności dotkniętej kryzysami;

16. zachęca Komisję do kontynuowania działań na rzecz zwiększenia skuteczności, efektywności, zrównoważenia środowiskowego i odporności łańcuchów dostaw pomocy humanitarnej; wzywa Komisję, aby projektowała te reformy wspólnie z podmiotami odpowiedzialnymi za ich wdrażanie oraz zapewniła im odpowiednie finansowanie;

17. odnotowuje zobowiązanie Komisji do przeznaczania co najmniej dwóch trzecich środków finansowych na pomoc humanitarną na

transformacyjne formy finansowania, które zwiększają elastyczność i efektywność oraz zmniejszają obciążenia administracyjne partnerów; zachęca Komisję do dalszego rozszerzania stosowania pomocy pieniężnej, w stosownych przypadkach, jako skutecznej, zapewniającej poszanowanie godności i ukierunkowanej na ludność formy udzielania pomocy humanitarnej;

18. zdecydowanie popiera agendę i plan działania na rzecz lokalizacji; zwraca się do Komisji o przedstawienie do końca 2026 r. sprawozdania z postępów w realizacji celu polegającego na przekazywaniu podmiotom lokalnym 25 % finansowania na pomoc humanitarną w jak najbardziej bezpośredni sposób do 2027 r. za sprawą agencji i organizacji międzynarodowych, wyspecjalizowanych agencji państw członkowskich oraz partnerskich organizacji pozarządowych, przy jednoczesnym podkreśleniu centralnej roli ONZ w koordynowaniu międzynarodowej reakcji humanitarnej na katastrofy i konflikty zbrojne; zwraca się do Komisji o rozważenie sposobów dalszego rozwijania procesu lokalizacji po 2027 r.;

19. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia rzeczywistej lokalizacji oraz sprawiedliwych partnerstw z lokalnymi służbami interwencyjnymi, w tym przez zapewnienie podmiotom lokalnym aktywnego udziału w podejmowaniu decyzji humanitarnych, planowaniu, monitorowaniu i ocenie działań humanitarnych; z dużym zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do inwestowania w zaangażowanie podmiotów lokalnych w dyplomację humanitarną; wzywa Komisję do ułatwienia podmiotom lokalnym dostępu do unijnego finansowania pomocy humanitarnej, w tym przez ograniczenie obciążeń administracyjnych, dostosowanie wymogów dotyczących zgodności i sprawozdawczości oraz szersze stosowanie przewidywalnych mechanizmów finansowania i mechanizmów finansowania pośredniego;

Współpraca – w kierunku zintegrowanego podejścia do niestabilności

20. podkreśla, że całościowe podejście UE do niestabilności musi zapewniać spójność między instrumentami humanitarnymi, rozwojowymi i związanymi z bezpieczeństwem, pozostawać zgodne z powiązaniem między aspektami humanitarnymi, rozwojowymi i pokojowymi oraz w sposób systematyczny uwzględniać kwestie środowiskowe i klimatyczne; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia zarówno dla ludności wysiedlonej, jak i dla społeczności ją przyjmujących, do inwestowania w trwałe rozwiązania i samodzielność oraz do zapewnienia, aby działania podejmowane w odpowiedzi na długotrwałe przymusowe wysiedlenia łączyły działania humanitarne, rozwojowe i pokojowe;

21. uznaje znaczenie skoordynowanego podejścia podmiotów działających w dziedzinie pomocy humanitarnej, rozwoju i pokoju w

sytuacjach niestabilności i na obszarach dotkniętych konfliktami; zaznacza, że koordynacja ta musi w pełni respektować odrębne mandaty i zasady działania obowiązujące w operacjach humanitarnych; przestrzega przed podporządkowywaniem pomocy humanitarnej celom, które nie wynikają z zasad humanitarnych, ponieważ może to utrudnić bezpieczny dostęp humanitarny i osłabić akceptację działań humanitarnych przez społeczności dotknięte kryzysem i strony konfliktu, a także narazić osoby otrzymujące pomoc i personel organizacji humanitarnych na dodatkowe zagrożenia;

22. zwraca się do Komisji o przedstawienie dalszych wytycznych dotyczących integrowania działań humanitarnych, rozwojowych i pokojowych za pośrednictwem sekwencyjnego, uzupełniającego lub wspólnego finansowania wraz z państwami członkowskimi; zachęca Komisję do korzystania z dostępnej elastyczności instrumentów finansowania, aby odpowiednio reagować na kryzysy w sytuacjach niestabilności;

23. podkreśla znaczenie trwałego zaangażowania w sytuacjach niestabilności i na obszarach dotkniętych konfliktami, przy zastosowaniu podejścia ukierunkowanego na ludzi i w pełni zgodnego z celami zrównoważonego rozwoju ONZ oraz zasadą niepozostawiania nikogo w tyle; podkreśla, że działania podejmowane w sytuacjach niestabilności i na obszarach dotkniętych konfliktami powinny przeciwdziałać strukturalnym przyczynom ubóstwa i nierówności, wspierać rozwój społeczny oraz w pierwszej kolejności docierać do osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, bez jakiejkolwiek dyskryminacji, a jednocześnie wzmacniać dobre rządy, zdolności instytucjonalne i dostęp do podstawowych usług;

24. popiera działania na rzecz zacieśnienia koordynacji w ramach podejścia „Drużyna Europy” w sytuacjach niestabilności oraz wzmacniania partnerstw z państwami trzecimi, organizacjami regionalnymi i wielostronnymi, międzynarodowymi bankami rozwoju, sektorem prywatnym i organizacjami filantropijnymi; wzywa Komisję do ścisłej współpracy z lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, organizacjami lokalnymi i społecznościami lokalnymi w sytuacjach niestabilności w celu zwiększenia trwałości działań, odporności społeczności lokalnych i rozliczalności;

25. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź Komisji dotyczącą opracowania nowego globalnego programu wielosektorowej oceny potrzeb oraz inwestycji w jakość danych, interoperacyjność, bezpieczną wymianę danych oraz skuteczniejsze narzędzia analityczne i sprawozdawcze, w tym narzędzia obserwacji Ziemi i modelowania, aby usprawnić podejmowanie decyzji opartych na dowodach oraz umożliwić szybsze, lepiej skoordynowane i skuteczniejsze reagowanie humanitarne;

26. podkreśla znaczenie programowania uwrażliwionego na konflikty oraz wzywa Komisję i partnerów do systematycznego uwzględniania analizy konfliktu w działaniach humanitarnych i rozwojowych prowadzonych w sytuacjach niestabilności;

27. nawołuje do zapewnienia delegaturom Unii wystarczającej elastyczności operacyjnej, aby mogły dostosowywać programy do szybko zmieniających się sytuacji niestabilności oraz skutecznie koordynować dialog polityczny i wdrażanie działań w ramach powiązania między aspektami humanitarnymi, rozwojowymi i pokojowymi;

28. odnotowuje zamiar Komisji dotyczący zwiększenia finansowania projektów wspierających zaangażowanie sektora prywatnego oraz innowacyjnych inwestycji opartych na podziale ryzyka w przedłużających się sytuacjach wymagających pomocy humanitarnej; zachęca Komisję do określenia najbardziej odpowiednich instrumentów dla każdego kontekstu, przy zapewnieniu podejścia uwrażliwionego na konflikty w odniesieniu do inwestycji, oraz do oceny wykorzystania strategii Global Gateway jako instrumentu UE służącego budowaniu odporności i wspieraniu zrównoważonego rozwoju w sytuacjach niestabilności, również w odniesieniu do najbardziej pilnych i bezpośrednich potrzeb;

29. wzywa Komisję do wspierania odpowiedzialnego zaangażowania sektora prywatnego w sytuacjach wymagających pomocy humanitarnej, zgodnie z zasadami humanitarnymi oraz wymogami dotyczącymi przejrzystości i rozliczalności, przy jednoczesnym wspieraniu zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu rozwoju, w tym przez tworzenie godnych miejsc pracy i ograniczanie ubóstwa;

30. podkreśla, że oficjalną pomoc rozwojową należy kierować tam, gdzie potrzeby są największe, oraz że musi ona pozostać podstawowym instrumentem służącym zaspokajaniu potrzeb humanitarnych i zapewnianiu usług ratujących życie ludności dotkniętej kryzysami, które stanowią warunek budowy stabilnych, sprzyjających włączeniu społecznemu i prosperujących społeczeństw; podkreśla, że partnerstwa publiczno-prywatne mogą uzupełniać ODA, lecz nie mogą jej zastępować w finansowaniu pomocy humanitarnej i działań na rzecz budowania odporności;

31. wzywa Komisję do regularnego monitorowania realizacji zobowiązań dotyczących niestabilności oraz do przedstawiania Parlamentowi co dwa lata sprawozdania z ich wdrażania; podkreśla znaczenie ścisłej koordynacji między służbami Komisji, ESDZ i delegaturami Unii, w tym za pośrednictwem specjalnych ram dotyczących niestabilności; zwraca się do Komisji o przedstawienie dalszych wyjaśnień dotyczących roli poszczególnych służb we wdrażaniu zintegrowanego podejścia do niestabilności; wzywa Komisję i ESDZ do aktywnej

współpracy z ONZ i innymi partnerami międzynarodowymi na rzecz przeciwdziałania niestabilności;

Dalsze działania i wdrażanie

32. wzywa Komisję i ESDZ do opracowania jasnego planu wdrażania i monitorowania zobowiązań określonych we wspólnym komunikacie o pomocy humanitarnej oraz w towarzyszących mu dokumentach roboczych, a także do zapewnienia Parlamentowi pełnego udziału w tym procesie;

33. akcentuje znaczenie dyplomacji parlamentarnej i demokratycznego nadzoru dla zwiększania rozliczalności i legitymacji operacji humanitarnych; podkreśla wkład organów międzyparlamentarnych, takich jak Zgromadzenie Parlamentarne Afryka–UE oraz Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne Organizacji Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (OACPS) i UE, w prowadzenie dialogu z krajami i regionami partnerskimi na temat potrzeb humanitarnych, a tym samym w ochronę przestrzeni humanitarnej;

°

° °

34. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Radzie oraz rządom i parlamentom państw członkowskich.